

"Intrând în corabie, Iisus a trecut și a venit în cetatea Sa. Și iată, **I-au adus un slăbănog** zăcând în pat. Și Iisus, văzând credința lor, a zis slăbănogului: **Îndrăznește, fiule! Iertate sunt păcatele tale!** Dar unii dintre cărturari ziceau în sine: **Acesta hulește. Și Iisus, știind gândurile lor, le-a zis: Pentru ce cugetați rele în inimile voastre? Căci ce este mai lesne a zice: Iertate sunt păcatele tale, sau a zice: Scoală-te și umblă? Dar ca să știți că putere are Fiul Omului pe pământ a ierta păcatele, a zis slăbănogului: Scoală-te, ia-ți patul și mergi la casa ta. Și, sculându-se, s-a dus la casa sa. Iar mulțimile, văzând acestea, s-au înspăimântat și au slăvit pe Dumnezeu, Cel care dă oamenilor asemenea putere".**

(Matei 9, 1-8)

Este o legătură imediată și strânsă între păcat și suferință, iar Evanghelia de astăzi ne arată tocmai acest lucru. Putem înțelege această legătură numai în condițiile în care înțelegem faptul că începutul și suportul existenței omenești este unul duhovnicesc, sufletească; că materia din noi, biologia noastră, fizicul nostru exprimă o realitate, o existență spirituală sau duhovnicească. Noi **existăm la nivel sufletească și ne exprimăm la nivel trupesc.** Păcatul este tocmai o modificare negativă la nivelul funcționării suportului sufletească sau duhovnicesc al existenței noastre. **Păcatul este un atentat la adresa lumii noastre sufletești,** o violentare a componenței duhovnicești a firii noastre. *Este o scurtcircuitare a legilor care guvernează bunul mers al vieții noastre sufletești.* Așa cum te doare când, din întâmplare, calci într-o groapă și îți rupi piciorul, tot așa **ar trebui să te doară sufletești când minți pe cineva, sau când înșeli, etc.** Sunt mulți oameni care simt durere sufletească atunci când, cu voie sau din greșeală, fac astfel de lucruri. Cum sunt și semeni de-ai noștri care nu simt nici o suferință în astfel de situații. Dar asta nu înseamnă că păcatul nu le afectează ființa lor duhovnicească. Le-o afectează până când o

pervertește într-un tot și percep răul drept bine. **Păcatul este un eșec existențial.** De altfel, cuvântul folosit în grecește pentru **păcat, amartia, înseamnă etimologic eșec, neatingerea țintei.** Ce înseamnă eșec? Înseamnă că un lucru care, conform firii lui, trebuie să se întâmple într-un anumit fel, se întâmplă altfel, se întâmplă greșit, sau, pur și simplu, nu-și mai împlinește rostul.

Cine stabilește cum trebuie să se întâmple? Firea lucrurilor. Felul în care noi suntem făcuți. Orice creatură are înscris în sine adevărul sau rațiunea ei de a fi, sensul existenței sale, finalitatea pentru care există. Omul este făcut pentru a exista într-un anumit fel, cu **un anume rost.** Dacă mărul nu face mere sau dacă le face rele vom spune despre el că nu este bun. Dacă omul este făcut să iubească pe semenii săi, atunci când îi urăște, îi minte, îi înșală este un om rău. Este un om rău nu pentru că face rău altora, ci pentru că roadește roade rele, împotriva firii sale, care este făcută să roadească roade bune. *Iar rodirea rea îi alterează firea până la pervertire.* Alterarea firii la nivel sufletească ar trebui să doară mai mult decât alterarea firii fizice, adică rănilor sau suferințele fizice de orice fel. Mulți dintre semenii noștri se consolează cu gândul că *păcătuiind n-au făcut decât să încalce o convenție, o poruncă sau un sfat.* Se înșală amarnic, încălcarea poruncii nu este importantă. *Important este că se întâmplă răul în el, înăuntrul firii lui.*

Toate păcatele sunt un atentat la capacitatea noastră de a iubi, întrucât iubirea este rațiunea ultimă de a fi a omului. De aceea, tot ceea ce conduce la iubire sau exprimă iubirea este lucru bun, iar tot ceea ce împiedică sau afectează capacitatea noastră de a iubi este păcat. Sf. Maxim Mărturisitorul spune că **păcatul este alunecarea firii de la rațiunea pentru care există.** Ochiul nostru are funcția de a recepta realitatea din jur și de a transmite informația creierului. Dar nu se epuizează aici lucrarea lui. Va trebui să ne întrebăm de ce trebuie omul să vadă realitatea care-l înconjoară?! Pentru a se bucura de ea, pentru a o iubi. Dacă privirea lui servește această finalitate, atunci se înscrie în adevărul firii sale și întărește capacitatea ei de a iubi. Dacă privirea lui nu servește acestui scop, ci are scopuri viclene: *privește pentru a pofti pentru sine lucrurile, privește pentru a pofti spre desfrânare, privește pentru a-și însuși lucrul altuia, privește pentru a bârfti etc.,* atunci privirea este căzută de la rostul pentru care există și este păcătoasă, contribuind la distrugerea capacității omului de a iubi, la distrugerea rațiunii pentru care există. Nu mai slujește relația frumoasă dintre oameni, sau raportarea noastră corectă și sănătoasă la realitatea înconjurătoare, ci slujește o raportare pătimașă, cultivă patima noastră, pofta noastră trupească. Nu este rău să privim frumusețea lumii acesteia, oamenii frumoși, bărbații frumoși, femeile frumoase. **Important este cu ce ochi privim,** cum spune poporul! Dacă privim cu poftă și cultivăm în noi imbolduri trupești primitive și animalice, este una, dar **dacă privim admirând frumusețea acestei lumi și mergem, eventual, la Creatorul, care le-a făcut pe toate, atunci este cu totul altceva.** Orice organ al nostru și orice funcție se pot înscrie în adevărul său, în rostul inițial corect și sănătos, sau pot deraia de la acesta, pot eșua și pot sluji stări decadente.

Pr. Constantin Coman, "Dreptatea lui Dumnezeu și dreptatea oamenilor" - www.cuvantul-ortodox.ro

Deci **de unde începe slăbănogirea?** - De la socoteala trufașă a minții. I se pare ei că e mai bine să nu se conducă după poruncile lui Dumnezeu, ci după capul ei, mai bine zis după păcat. Iar păcatul dă cu omul drept în plata păcatului cum ai da cu oiștea-n gard.

Tot minte slabă dovedesc și aceia ce nu vor să vină la ștergerea păcatelor; aceia n-au ce aștepta tămăduirea bolilor. Ajută doctorii, dar minții îi ajută Dumnezeu. **Dacă oamenii și-ar potrivi purtările după poruncile lui Dumnezeu, care sunt poruncile firii, și n-ar face din legi fărădelegi, ar ocoli, ar preveni toate pacostele necazurilor; dar așa, drept în ele și sparg capul: - și apoi umblă plângând...**

Lasă-te frate condus de un sfat dumnezeiesc, că de nu, capul care n-ascultă odată se sparge și n-are cine-l lega.

Părintele Arsenie Boca – "Cuvinte vii", Deva - 2006

12 iulie - Cinstirea Sfintei Icoane Prodromita de la Muntele Athos. Icoana originală se găsește la Schitul românesc Prodromu, iar **o reproducere a acesteia se află la paraclisul de pe șantierul Catedralei Mântuirii Neamului**, lăcaș de cult ce își sărbătorește pe 12 iulie Ocrotitoarea, unul dintre hramuri.

La mai puțin de jumătate de deceniu după zidirea Schitului Prodromu, așezământul monahal al românilor de la Sf.Munte Athos, ieroschimonahul Nifon, primul stareț, a căutat să așeze în biserică o **icoană a Maicii Domnului care să fie ocrotitoare obștii**. În anul 1863, ajungând la Iași cu treburi mănăstirești, starețul Nifon însoțit de ieroschimonahul Nectarie au început să caute un iconar care să zugrăvească icoana dorită. În orașul moldav a aflat că viețuia un bătrân pictor evlavios, Iordache Nicolau, care ar fi putut realiza o icoană a Maicii Domnului de 1 metru și 10 centimetri, pe scândură de tei, urmând condițiile date de călugării atoniți: **rugăciune continuă către Născătoarea de Dumnezeu cât timp va lucra, cu Acatist și Paraclis în toate zilele, să lucreze în fiecare zi doar înainte de a mânca sau bea, să păstreze curățenie trupeză până la finalizarea lucrării, să fie spovedit și să nu aibă ceartă cu nimeni**. Deși la început se gândea că vârsta înaintată îl va împiedica să lucreze, Iordache zugravul a primit, la insistențele părinților, să picteze icoana Maicii Domnului. După pictarea veșmintelor și nereușita pictură a chipurilor, după o noapte de mahnire, a găsit icoana cu **chipurile nefăcute de mână omenească**. "Aceasta este povestirea acestei Sfinte Icoane" Pentru această nouă sărbătoare s-a ales să se facă priveghere de toată noaptea, devenind al doilea hram al Schitului românesc Prodromu de la Sfântul Munte Athos. <http://ziarullumina.ro>

Viata de astăzi e alergătură, este un iad ! Simplificați-vă viața ! - Oamenii se grăbesc și aleargă mereu. La ora cutare trebuie să se afle aici, la cealaltă acolo, și așa mai departe. Cu atâta alergătură, tot este bine că își mai amintesc cum îi cheamă... Nici pe ei înșiși nu se cunosc. Dar cum să se cunoască? Se poate să te oglindești în apă tulbure? Dumnezeu să mă ierte, dar lumea a ajuns un adevărat spital de nebuni. Oamenii nu se gândesc la cealaltă viață, ci cer numai aici mai multe bunuri materiale. De aceea nu află liniște și aleargă mereu. Bine că există viața de dincolo. Dacă oamenii ar fi trăit veșnic în viața aceasta, nu ar fi existat un iad mai mare, dat fiind felul în care și-au făcut ei viața. Cu neliniștea asta de acum, dacă ar fi trăit 800-900 de ani, ca în vremea lui Noe, ar fi trăit un mare iad. (Sf.Cuv.Paisie Aghioritul, "Cu durere și cu dragoste pentru omul contemporan")

12 iulie – Sf.Cuv. Paisie Aghioritul - s-a născut la 25 iulie 1924, la Farasa, la câteva sute de kilometri de Cezareea. În 1957 la mănăstirea Filotheu primește schima mică și numele de Paisie. În anul 1968 ajunge la mănăstirea Stavronikita. Aici schimbă modul de viață de la viața idioritmică la cea chinovială. În martie 1969, după moartea duhovnicului său, merge la chilia **Sfânta Cruce**. Aici vietuiește până în anul 1979. În data de 4 februarie 1994 a fost operat și apoi dus la mănăstirea „Sf.Ioan Teologul“ de la Suroti pentru a fi îngrijit. **A trecut la cele veșnice pe 12 iulie 1994**. A fost înmormântat la Sf.Mănăstire a Sf.Ioan Teologul de la Suroti. **Părintele Paisie Aghioritul a fost om de rugăciune și astfel, un mare teolog**. Este teolog în sensul patristic, pentru că el a fost om al rugăciunii. A fost un **om simplu, dar în același timp un om harismatic**, un om care a adunat în el chipul apostolului, al teologului, al omului duhovnicesc, **a adunat în el chipul părintelui. A spus că cel mai mare dușman al lui a fost numele lui**. La un moment dat, când a venit cineva și a încercat să-i spună cât de mare este el în lume și cât de mult îl apreciază oamenii, el a spus: " *Venind spre coliba mea, ați trecut pe lângă o grămadă de gunoi. Și acolo ați văzut și niște cutii de conserve goale. Și când v-ati apropiat de ele ați văzut că străluceau în lumina soarelui. Ei bine, să știți că eu nu sunt altceva decât acele cutii de conserve goale.*" www.crestinortodox.ro

"Așa cum pruncul când se naște și caută cu multă râvnă hrana și laptele, iar atunci când este alăptat, dar n-are poftă de mâncare, e semn că e bolnav și e în primejdie de moarte, tot așa și noi se **cade să avem râvnă spre a ne alăpta cu Sfânta Împărăție, hrana cea duhovnicească**, ca să ne facem vii, iar dacă nu vom face aceasta, vom fi în primejdie să murim de moarte sufletească." **Sf.Nicodim Aghioritul**

14 iulie - Sfântul Nicodim Aghioritul (+ 1809) – A corectat și a pregătit pentru tipar "**Filocalia**", **tipărită în anul 1782**, la Veneția. A revizuit "Everghetinosul" și "Despre Împărăția necontenită". A scris "Paza celor cinci simțiri" în care învață cum se poate dezrobi mintea de înlănțuirea plăcerilor simțurilor, pentru a-i permite înălțarea prin rugăciunea inimii la cugetările duhovnicești ale contemplației. În Sf.Munte i se încredințează traducerea și editarea operelor complete ale Sf.Simeon Noul Teolog. A redactat și un "Indreptar de spovedanie" care este folosit regulat în Biserica Greacă de azi. El a publicat "Războiul nevazut" de Lorenzo Scuppoli (1589) și "Deprinderi duhovnicești", care au cunoscut până în zilele noastre un mare ecou. A tradus o antologie a Sfințelor Canoane pe care a numit-o "Pidalion".

Programul săptămânii 12 iulie - 19 iulie 2015

Ziua	ORA	Slujbe
Duminică	12 iulie	8 - 12 - Sf. Liturghie (Vindecarea slăbănogului din Capernaum) – Pr.Dragoș
Duminică	12 iulie	17 - 18 - Paraclisul Maicii Domnului – Pr.Dragoș
Luni	13 iulie	17 - 18 - Acatistul Sf.Arhangheli – Pr.Dragoș
Marți	14 iulie	- Program administrativ (zi liberă)
Miercuri	15 iulie	9 - 10 - Sfințirea mică a apei – Pr.Dragoș
Vineri	17 iulie	9 - 11 - Taina Sf.Maslu
Vineri	17 iulie	17 - 18 - Slujba acatistului – Pr.Dragoș
Sâmbătă	18 iulie	8 - 11 - Sf.Liturghie și pomenirea celor adormiți – Pr.Dragoș
Sâmbătă	18 iulie	17 - 18 - Vecernia Duminicii a VII-a după Rusalii – Pr.Ticu
Duminică	19 iulie	8 - 12 - Sf. Liturghie (Vindecarea a doi orbi și a unui mut) – Pr.Ticu
Duminică	19 iulie	17 - 18 - Paraclisul Maicii Domnului / Film religios – Pr.Ticu